

Хочу Місяць

Елінор Фарджон

Такий круглий, весь срібний

Якось увечері Дочка короля визирнула у вікно і побачила на небі красивий круглий, срібний Місяць. Вона простягла вгору руки, але дотягнутися до Місяця не змогла.

Тоді вона піднялася на горище, поставила стільця до відкритого люку і вилізла на дах. Але їй звідти дістати Місяця не змогла.

Вона видерлася на найвищий димар, але до Місяця все одно не дістала і гірко-гірко заплакала.

Пролітав повз неї Кажан і спитав:

— За чим ти плачеш, Дочка короля?

— Хочу Місяць, а дістати не можу, — відповіла принцеса.

— Мабуть, і я не зможу, — зітхнув Кажан. — Але я полечу і попрошу Ніч, вона тобі допоможе.

Кажан полетів, а Дочка короля залишилася на даху гірко плакати за Місяцем.

Настав ранок, вже зовсім розвиднілося, прокинулася Ластівка, що жила під дахом. Вона побачила Дочку короля і спитала:

— За чим ти плачеш?

— Хочу Мі-і-ісяць... — відповіла принцеса.

— Гм, особисто я віддаю перевагу Сонцю, — зауважила Ластівка. — Але все одно я зараз полечу і попрошу День, він тобі допоможе.

І Ластівка полетіла назустріч Дню.

А в королівському палаці тим часом почався жахливий переполох. Нянька пішла будити Дочку короля і знайшла її ліжко порожнім.

Вона одразу ж прибігла до Короля і затарабанила у двері кулаками:

— Прокиньтесь, прокиньтесь, вашу Дочку вкрали!

Король у нічному ковпаку вискочив із ліжка і закричав у замкову шпарину:

— Хто?

— Хлопчисько, що чистить срібний посуд, — відповіла Нянька. — Ще минулого тижня пропала срібна тарілка. Хто вкрав тарілку, той вкрав і принцесу.

— Посадити Хлопчину до в'язниці! — наказав Король.

Нянька прожогом кинулася до казарм і наказала Генералові заарештувати Хлопця, що чистить королівське срібло.

Генерал надів шпори та еполети, пристебнув шпагу, всі свої ордени та медалі і дав солдатам наказ вирушати по домівках на тижневу відпустку.

Навіщо?

Ну як же, щоб попрощатися спочатку з рідною ненькою.

— Хлопчиська ми заарештуємо Першого Квітня, — оголосив Генерал і замкнувся у

своєму кабінеті обмірковувати план операції.

А Нянька повернулася до палацу і доповіла про все Королю. Король від задоволення потер руки.

— Отак йому і треба! — сказав він. — Першого Квітня ми його заарештуємо. А поки нумо шукати принцесу.

І Король послав по свого Головного детектива і розповів йому, що сталося. Головний детектив зробив розумне обличчя і сказав:

— Перше — треба знайти ключ до таємниці. Друге — зняти відбитки пальців.

— Чиїх? — запитав Король.

— Кожного і кожного, — відповів Головний детектив.

— Навіть моїх? — запитав Король.

— Звичайно! — вигукнув Головний детектив. — Адже ваша величносте — перша людина в державі. Ясна річ, ми почнемо з вас.

Король зрадів і простягнув Головному детективові два великих пальця.

Головний детектив розвів у тарілці чорну сажу, і Король приготувався була занурити в неї свої великі пальці, як раптом з'явилася королівська Куховарка і сказала:

— Я подаю у відставку!

— Чому? — запитав Король.

— Тому що, скільки не б'юся, ніяк не можу розпалити плиту, — сказала Куховарка. — А якщо плита не горить, мені тут нема чого робити.

— Чому ж плита не горить? — запитав Король.

— Тому що вода! Я її витираю та витираю, а вона все крапає та крапає з димаря прямо на плиту, і вогонь не горить. А без вогню обід не приготуєш, адже вірно? Отже, я йду.

— Коли? — запитав Король.

— Цієї ж хвилини, — сказала Куховарка.

— Ні, спочатку залиш відбитки пальців, — сказав Король.

— А це боляче? — спитала Куховарка.

— Що ти, анітрохи, — сказав Король. — Тільки лоскотно.

Куховарка залишила відбитки великих пальців і пішла упаковувати свої скрині та кошики.

Щойно рознеслася звістка, що королівська Куховарка подає у відставку, як усі куховарки в королівстві теж подали у відставку, тому що королівський дім для всіх приклад — для герцогів і для графів, для булочників і кравців, для всіх Джонні, Джеків і Джоннів. Ну хіба це не безглуздзя?

І ось що з цього вийшло...

Ніч не права

Полетів Кажан на пошуки Ночі, щоб розповісти їй про Дочку короля. Але знайти Ніч було нелегко, хоча тут і там вже виднілася нічна тінь. Нарешті, кажан зустрів Ніч у лісі.

Вона наводила там свій лад. Якщо якась квітка забула закрити очі на ніч, вона

тихенько дмухала на неї, і квітка згортала свої пелюстки. Якщо дерево тремтіло уві сні усіма своїми листочками, Ніч лагідно торкалася його, і воно переставало тремтіти. Якщо пташеня пищало у гнізді, вона гладила його по спинці, і воно знов засинало.

А от Сову або Нічного метелика Ніч будила:

— Не дрімайте, вставайте, літайте!

І Сова залишала своє затишне дупло, а Нічний метелик — зелений листок, і летіли по різних нічних справах.

Кажан опустився на плече Ночі.

— Тобі що, малятко? — запитала Ніч.

— Я прилетів сказати, що Дочка короля хоче Місяць!

— Місяць? З неба Місяць? — здивувалася Ніч. — Ні, я не можу обійтися без Місяця, так і передай Дочці короля.

— Ах, вона гірко-гірко плаче і просить у тебе Місяць, добра матінко Ніч, — сказав Кажан.

— Як не соромно! — розсердилася матінка Ніч. — Ти тільки подумай, що вийде, якщо всі матері будуть давати дітям все, що вони надумують попросити! Назви мені хоч одну серйозну причину, чому я маю віддати Доньці короля Місяць, тоді подивимося.

Кажан подумав і сказав:

— Тому що в неї сірі очі, чорне волосся і біла шкіра.

— Але яка ж це причина! Ні, ні, йди, у мене ще так багато справ!

І Ніч зняла кажана зі свого плеча і зникла у лісовій гущавині, а кажан надувся від образи і повис на гілці дерева вниз головою.

З дупла висунулася Сова і спитала:

— Ти кажеш, у неї сірі очі?

— Ну так, сірі, як сутінки.

З нірки визирнув Кріт і спитав:

— Ти кажеш, у неї чорне волосся?

— Ну так, чорніше за тіні.

На лист присів Нічний метелик.

— Ти кажеш, що в неї біла шкіра? — спитав він.

— Біліша від світла зірок.

І сіра Сова вирішила:

— Отже, вона нам сестра і ми повинні постояти за неї.

Якщо їй хочеться Місяця, треба віддати їй Місяць. Ніч не права!

— Ніч не права! — погодився Кріт.

— Ніч не права! — повторив Нічний метелик.

А легкий вітерець підхопив ці слова і розніс по всьому світу.

— Ніч не права... Ніч не права... Ніч не права... — шепотів Вітер.

І всі діти Темряви зійшлися послухати його, і сови, і лисиці, і нічні співаки — дрімлюги та солов'ї, і метелики, і миші, і білки, і навіть кішки, що гуляють по дахах. А послухавши Вітра, самі стали повторювати:

— Ніч не права!

— Ніч не права!

— Ніч не права!

— Ви чули новину? — пропищала Мишка до Метелика. — Ніч не права!

— Звичайно, не права, — сказав Метелик. — Я завжди це говорив.

А Соловей співав про це так голосно, що його пісня долетіла до Зірок, і Зірки почали повторювати за ним:

— Ніч не права! Ніч не права!

— Що ви говорите? — запитав Місяць, що вплив на середину небосхилу.

— Ми говоримо і повторюємо, і будемо повторювати до ранку, що Ніч не права.

— Тихіше, тихіше, — сказав Місяць, — не поспішайте казати так. Краще обміркуємо і обговоримо все як слід. Почекаємо до Першого Квітня і тоді вирішимо, права Ніч або не права. А зараз усі по домівках, скоро вже день.

День - геть!

Коли діти Темряви розійшлися по домівках і настав світанок, Ластівка полетіла шукати День, щоб сказати йому про Дочку короля, що плаче за Місяцем. Вона побачила, як День виходить з-за моря, залишаючи золотисті сліди на піску.

— Ти наче перший жайворонок, — сказав День Ластівці. — Чому так рано?

— Бо Дочка короля гірко плаче, вона хоче Місяць і не може дістати.

— Яка дурниця, — сказав День. — І тільки через це ти поспішила мені назустріч? Але чому ми повинні віддати їй Місяць?

— Бо, бо... — І Ластівка замислилася, щоб знайти відповідь. — Ну, тому, що в неї блакитні очі, золоте волосся та рожеві щічки.

— Яка вона багата, — сказав День. — Навіщо ж їй ще й Місяць? Або ти хочеш посварити мене з матінкою Ніччю, лише б висохли сльози на очах у Дочки короля? Лети-но краще, дитино моя, по своїх справах, а я візьмуся за свої.

І з берега моря День переступив одразу на луки, позолотив квіти і траву.

З гірського озера висунула голову червона Рибка і запитала:

— Ти кажеш, у неї блакитні очі?

— Блакитні, як небо! — відповіла Ластівка.

З кручі звисла голову Ромашка.

— І золоте волосся? — запитала вона.

— Наче промені Сонця, — відповіла Ластівка.

Чайка застигла у височині, щоб спитати:

— Та рожеві щічки?

— Рожеві, як світанок! — відповіла Ластівка.

— Отже, вона нам сестра! — голосно крикнула Чайка і пірнула вниз з висоти. — І якщо вона просить Місяць, треба дати їй Місяць. День не правий, якщо не хоче віддати їй Місяця. День — геть!

— День — геть! — підхопила Ромашка.

— День — геть! — повторила за нею червона Рибка.

А Вітер відніс їхні слова до моря, і хвилі підхопили їх і забрали до інших берегів. І всі діти Світла почали повторювати за ним:

— День — геть!

— День — геть!

— День — геть!

І папуги, і мавпи, і навіть слони і шакали. А Жайворонок виводив такі голосисті трелі, що Сонце запитало його:

— Про що ти?

— День — геть! День — геть! День — геть! — дзвенів Жайворонок.

— Тільки не сьогодні, — сказало Сонце. — З цим поспішати ніколи не варто, треба все обдумати та обговорити.

Почекаємо до Першого Квітня, а там вирішимо, прогнати День або пробачити.

Слідами принцеси

Тим часом королівські детективи вирушили по місту на розшуки принцеси. Хто вибрав головні вулиці, а хто закутки, хто нишпорив по парках, а хто заглядав у шинки і таверни. І всюди вони знаходили підозрілі сліди і підозрілих осіб і поспішали з ними до палацу Короля.

Детектив Перший перевдягнувся нічним сторожем і не встиг вийти на вулицю, як одразу ж побачив Волоцюгу в лахмітті, що міцно спав на траві під деревом.

"Підозрілий тип", — подумав Детектив і, схилившись над сплячим, крикнув йому прямо у вухо:

— Де королівська Дочка, признавайся!

Волоцюга розплющив одне око і пробурмотів:

— Перший провулок праворуч, другий ліворуч, — і захропів знову.

Детектив кинувся у провулок праворуч, потім повернув ліворуч і опинився перед шинком "Свиняча голова". У шинку на дерев'яних лавках за довгим столом сиділи дев'ятнадцять веселих моряків. Вони тільки-но повернулися з далекого плавання до Гавайських островів, і худий Господар та товста Господиня пригощали їх добрим елем.

Детектив відвів Господиню з Господарем убік і суворо запитав:

— Де королівська Дочка?

— Яка така Дочка? — спитав Господар.

— Деся мабуть є, тільки не тут, — відповіла Господиня.

— Ах, ви ще будете заперечувати! — розсердився Детектив. — Руки вгору!

І він заарештував Господиню з Господарем, а потім, для більшого спокою, і дев'ятнадцять веселих моряків і наказав усім йти за ним до палацу. А по дорозі, для ще більшого спокою, заарештував і Волоцюгу, що спав на траві під деревом. І привів усіх до Короля.

— Хто такі? — запитав Король.

— Підозрілі особи, ваша величносте, — сказав Детектив. — Ось він, — і Детектив вказав на Волоцюгу, — сказав, що ваша Дочка у них. — І він вказав на Господиню з Господарем. — А вони заперечують. Отже, хтось із них каже неправду.

— Тим гірше для них! — сказав Король. — Усіх підозрілих осіб — до в'язниці! І якщо до Першого Квітня вони не доведуть, що ні в чому не винні, ми їх суворо покараємо. А ви отримаєте нагороду!

Слідом за Детективом Першим до Короля з'явився Детектив Другий, перевдягнений покупцем, а з ним продавець тканин, сорок три продавщиці, нянька і дитина у візку, та ще сто вісімнадцять покупців.

— Хто такі? — запитав Король.

— Підозрілі особи, ваша величносте, — сказав Детектив Другий. — Я помітив візок із дитиною перед крамницею тканин і півгодини спостерігав за ним. І всі півгодини дитина у візку пхенькала найпідозрілішим чином, а коли я суворо запитав її, де королівська Дочка, вона розплакалася ще сильніше і не дала мені жодних пояснень.

Тоді я увійшов до крамниці і побачив перед прилавком Няньку. Продавець відмірював їй шматок якоїсь тканини. "Чим це ви тут займаєтесь?" — запитав я. "А яке вам діло?" — сказала Нянька. Тоді я вихопив у неї шматок ось цієї тканини. Ось, дивіться! — І Детектив витягнув із кишені шматок ситцю в квіточку.

— А для чого він? — запитав Король.

— Саме це питання я й поставив Няньці. Але вона відповіла: "Це не чоловіча справа!" І так і не захотіла зізнатися. Довелося мені заарештувати її, а також усіх, хто перебував у цей час у крамниці, а разом із ними й дитину у візку.

— Ви вірно вчинили, — похвалив його Король. — І якщо до Першого Квітня вони не доведуть, що не винні, ми їх суворо покараємо, а вас нагородимо.

І він наказав відвести до в'язниці Няньку з дитиною у візочку, продавця тканин і сорок три продавщиці, а разом із ними і сто вісімнадцять покупців, які випадково опинилися в крамниці.

Щойно їх повели, як з'явився Детектив Третій, перевдягнений листоношею, а за ним чотириста двадцять три кореспонденти.

— Хто такі? — запитав Король.

— Підозрілі особи, ваша величносте, — сказав Детектив Третій. — Не захотіли сказати, що вони написали у своїх листах, і я заарештував їх за приховування таємниці.

— Чудово! — вигукнув Король. — Якщо до Першого Квітня вони не зізнаються, ми їх суворо покараємо, а вас нагородимо.

Не минуло й години, як до Короля з'явився Детектив Четвертий, перевдягнений квитковим контролером, а з ним дев'яtsel сімдесят п'ять пасажирів, які придбали залізничні квитки, щоб для чогось виїхати з міста, а слідом за ним

Детектив П'ятий, перевдягнений бібліотекарем, а з ним дві тисячі триста чотирнадцять читачів, які чомусь запитували у бібліотеці тільки романи про різні пригоди, викрадення і страшні таємниці.

Звичайно, все це були вельми підозрілі особи, і всіх їх кинули до в'язниці до певного часу, поки вони не придумають собі виправдання. А не придумають, тим гірше для них — Першого Квітня вони будуть суворо покарані.

Барбанщик Джонні Дженкінсон

А солдати королівської армії поспішали по домівках на тижневу відпустку, щоб перед відповідальною операцією попрощатися з рідною ненькою.

Барабанщик Джонні Дженкінсон постукав барабанною паличкою у двері своєї хатини: Там, та-та-там! Там, та-та-там!..

Почувши знайомий стукіт, матуся кинулася відчиняти двері. Побачивши Джонні, вона сплеснула руками і кинулася йому на шию.

— Невже це ти, Джонні? Невже ти? — наче не могла повірити своїм очам.

— Ясна річ, я, ма, — відповів Джонні. — А що в нас сьогодні на вечерю?

— Батько, йди-но сюди! — крикнула місіс Джон Дженкінсон.

З саду прийшов містер Джон Дженкінсон і, побачивши сина, так і гепнувся на стілець і одразу ж задимів люлькою, щоб приховати своє хвилювання.

— Яким вітром ти тут, Джонні? — запитала матінка. — А ми вже думали, що ти у далеких краях.

— У мене тижнева відпустка, ма, — сказав Джонні. — Усі солдати отримали на тиждень відпустку.

— Чого раптом?

— Гм, — Джонні набув таємничого вигляду, — про це нам не сказали. Але здогадатися не важко. Треба щось...

— Невже війна? — прошепотів містер Джон Дженкінсон.

— А що ж іще, батьку, — відповів Джонні.

— З ким війна, Джонні? — запитала місіс Джон Дженкінсон.

— Ну, це тримають у суворій таємниці, ма, — відповів Джонні. — Правда, ніхто не може заборонити нам робити припущення. Дехто, наприклад, вважає, що це буде війна з Північним королем, ну а інші — що з Південним. Особисто я думаю, що... — Але тут він замовк, бо не встиг ще вирішити, що ж особисто він думає.

— Чи не хочеш ти сказати, Джонні, що війна і з тим, і з другим, із двома одразу? — перелякано промовила місіс Джон Дженкінсон.

— Гм, чом би й ні, — сказав Джонні й заплющив одне око для більшої поважності.

— От біда! — простогнала місіс Джон Дженкінсон. — Обох разом нам ніколи не здолати, ніколи!

— Покладіться на нас, ма! — гордо сказав Джонні й відбив дріб на барабані. — Нам би краще набити животи, і тоді будь-якого ворога ми розіб'ємо. Тож що в нас сьогодні на вечерю, ма?

Місіс Джон Дженкінсон сховала обличчя у фартух і розплакалася.

— Нічого, Джонні, зовсім нічого! Усі куховарки в королівстві подали у відставку.

— Та ти що, ма? — закричав Джонні, починаючи сердитися. — Коли це ми в хаті тримали куховарку? Ти ж сама завжди готувала!

— Ну то й що! — заперечила мати і, витираючи очі, гордовито подивилася на сина. — Якщо я готувала, отже, я куховарка і маю право, як і всі куховарки, подати у відставку.

— Але навіщо, ма?

— А як же інакше! Королівська Куховарка подала третього дня у відставку, а за нею і всі інші куховарки в королівстві. Не можу ж я відстати від них.

Джонні опустився на стілець поруч із батьком.

— Так, виходить, відпустка у мене зіпсована, — промовив він. — Але що найгірше, виходить, і в усіх наших хлопців відпустка зіпсована. Ні, ви собі не уявляєте, що є для солдата їжа, коли він приходить додому у відпустку.

— Не тільки для солдата у відпустці, — зауважив містер Джон Дженкінсон, попихкуючи люлькою, щоб приховати свої почуття, — для інших теж.

— А що ж ти робиш, татку, коли приходить час обідати? — запитав Джонні.

— Йду в шинок, — сказав містер Джон Дженкінсон.

— Ну, пішли разом, — сказав Джонні.

І батько з сином, сумні, вирушили до сусіднього шинка.

А в шинку зібралися всі чоловіки села. Куди їм було ще піти, якщо жінки відмовилися для них готувати? І їхнє обурення проти жінок усе зростало. День у день чоловіки ставали все злішими і злішими, а жінки все упертішими та упертішими.

— Де сніданок? Де обід? Де вечеря? — сердилися чоловіки.

— Король же якось обходиться без сніданку, без обіду і без вечері, — заперечували жінки. — А чим ви кращі від Короля?

І вже по всій країні чоловіки збиралися в шинках, щоб висловлювати своє обурення. Нарешті вони вирішили: якщо так триватиме далі, і жінки не почнуть готувати, вони перестануть працювати.

— Тільки треба діяти дружно! — сказав батько Джонні. — Давайте всі перестанемо працювати Першого Квітня!

І його слово, наче лісова пожежа, облетіло всі міста і села в королівстві, і всі чоловіки, до одного, присяглися, якщо їх не почнуть годувати, Першого Квітня кинути роботу. А всі солдати, що прийшли додому на тижневу відпустку, присяглися, що, якщо їх не будуть годувати, вони не підуть воювати.

Перше квітня

І ось настало Перше Квітня.

Король сам зварив собі ранкову каву і, відсьорбнувши перший ковток, сказав:

— Сьогодні всі заарештовані будуть суворо покарані.

Королівський Генерал сам намазав хліб маслом і сказав:

— Сьогодні буде заарештований Хлопчисько, що чистить королівське срібло.

А всі чоловіки в королівстві сказали:

— Сьогодні ми кидаємо працювати.

І всі солдати заявили:

— Більше ми не будемо воювати.

А Місяць скликав дітей Темряви і сказав:

— Сьогодні ми вирішимо, права Ніч або не права.

І тут таке почалося...

Генерал наказав своїм полковникам повернути всіх солдатів з відпустки, щоб вони

заарештували Хлопця, що чистить королівське срібло. Але солдати не захотіли.

— Чому? — запитав Генерал своїх полковників.

— Чому? — запитали полковники своїх солдатів.

Першим відповів барабанщик Джонні:

— Тому що солдат — такий же чоловік, як усі, а всі чоловіки присяглися Першого Квітня кинути роботу.

— Чому? — запитали полковники, гнівно тупнувши шпорами.

— Тому що, поки королівська Куховарка не почне готувати для Короля, всі жінки в королівстві не стануть готувати для чоловіків, а на порожній шлунок жоден чоловік не стане працювати.

Полковники доповіли про це Генералові, і Генерал, струснувши сердито своїми орденами і медалями, пішов сказати Королю, що треба негайно повернути королівську Куховарку.

Король негайно послав по Куховарку. Вона прийшла на кухню, побачила, що на плиту все ще крапає вода, а отже, розпалити вогонь буде неможливо, і сказала:

— Бачите, плита не горить, отже, я не можу готувати та йду.

— Стривай! — сказав Король і наказав своєму Генералові:

— Заарештуйте мою Куховарку!

— Не можу, ваша величносте, — сказав Генерал.

— Як так? — здивувався Король.

— З одного боку, я — королівський Генерал, що вірно, то вірно. Але в той же час я — чоловік, і поки моя дружина не почне мене годувати, я не можу працювати.

— А як же буде із заарештованими? — запитав Король. — Сьогодні їх повинні покарати!

— Доведеться їм залишитися безкарними, тому що ніхто в королівстві не працює, і нема кому їх карати.

— Але це ж кінець світу! — вигукнув Король.

І тут справді почався кінець світу, або, як кажуть вчені, затемнення Місяця.

Сонце зайшло на сході, собаки занявчали по-котячому. Зірки спустилися з неба і пішли гуляти по Землі, годинник опівдні продзвонив північ, Вітер подув зовсім не в той бік, півень прокричав своє кукуріку Місяцю, і Місяць зійшов над Землею, але не тим боком — не срібним, а темним, майже зовсім-зовсім чорним.

І тут відчинилися двері, і до приймальні Короля увійшла королівська Дочка, прямо, як була, у нічній сорочці.

Ніч права

Король кинувся до неї, пригорнув її до серця і спитав:

— Доню, де ти запропала?

— Я сиділа на димарі, тату, — відповіла Дочка короля.

— Навіщо ж ти сиділа на димарі, моя крихітко?

— Мені хотілося дістати Місяць, — відповіла принцеса. — Він такий гарний, такий круглий, весь срібний.

Але тут Нянька схопила Дочку короля за руку і потягла геть із кімнати.

— Ах, неслухняна, — сердито бурчала вона, — адже в тебе вся сорочка мокра. Що ти робила?

— Я плакала, — відповіла Дочка короля, — всю ніч і весь день, всю ніч і весь день і промочила сорочку.

— І сорочку, і дах, і димар... — сердилася Нянька.

— І плити! — вигукнула тут Куховарка.

Вона кинулась бігом на кухню прямо до плити. Тепер на плити нічого не крапало, і Куховарка швиденько розпалила вогонь і заходилася куховарити.

А Король ляснув у долоні і сказав Генералові:

— Тепер нам не треба заарештовувати Хлопчиська, що чистить королівське срібло.

— Чому? — запитав Генерал.

— Тому що він не крав Дочки короля, — сказав Король. — І можете відпустити всіх, кого посадили до в'язниці і мали б суворо покарати.

І от усі вийшли на волю: і Волоцюга, і дев'ятнадцять веселих моряків, і Нянька з дитиною у візку, і продавець, і сорок три продавщиці, і сто вісімнадцять покупців, і чотириста двадцять три кореспонденти, і дев'ятсот сімдесят п'ять пасажирів, що хотіли прогулятися за місто, і дві тисячі триста чотирнадцять любителів захоплюючих романів про загадкові події. Словом, всі-всі.

І тоді Король сказав своїй Дочці:

— Я не буду на тебе сердитися, якщо ти мені даси одну обіцянку.

— Яку? — запитала Дочка.

— Ніколи більше не плакати за Місяцем.

— Не буду! — пообіцяла Дочка короля. — Місяць мені більше не подобається. Він, виявляється, ніякий не срібний, а геть увесь чорний. А що в нас сьогодні на обід?

"А що в нас сьогодні на обід?"

Це питання швидше за блискавку облетіло все королівство, і швидше за блискавку жінки взяли за свої горщики і каструлі, а чоловіки за свою роботу, і Сонце знову зійшло на сході, годинник опівдні продзвонив дванадцять, загавкали собаки, кішки занявчали, а Вітер подув куди слід, і діти Темряви сказали:

— А виходить, Ніч права. Ніч права!

— Ніч права!

— Ніч права!

— І хай живе День! — підхопили діти Сонця. — Хай живе День!